

Uvedeným výnosem odpovědělo zem. fin. řed. k dotazu berní správy v K., má-li st-l býti ihned služby (v K.) sprostěn, jakmile jiný úředník tam nastoupí. Zem. fin. řed. k otázce této přisvědčilo a dodalo: »Pokud se týče poukázání diet z důvodu vedení dvojí domácnosti, dlužno včas hlásiti n a s t o u p e n í D-ovo v Ch.« Tento dodatek má zcela zřejmě ráz interního příkazu ú ř a d u daného a nemůže býti pokládán ani za »rozhodnutí« o požadavku neb o domnělém nároku st-lovu v řízení vzneseném, ani za nějaký dekret povahy konstitutivní, jímž by st-li individuálně diety jako zvláštní služební požitky byly přiznány. Ale i kdyby v onom výnose byl spatřován formální správní akt o sobě způsobilý založení subjektivní práva st-lova, nemohl by z něho býti vyvozován nárok toho obsahu, jaký si osobuje st-l. Zem. fin. řed. mluví tam výslovně o poukázání diet »z důvodu vedení dvojí domácnosti«, nikoli tedy o poukázání diet nepodmíněném, nýbrž vázaném na skutkový předpoklad vedení dvojí domácnosti. Vedení dvojí domácnosti však ve smyslu výnosů min. fin. z 15. června 1920 č. 5034 a z 3. února 1921 č. 1060 předpokládá, jak již v nál. tohoto soudu Boh. 1236 bylo vyloženo, že úředník je nucen žítí v novém svém působišti odloučeně od své rodiny a vésti domácnost vlastní. Tento předpoklad však u st-le, jenž sdílí s rodinou domácnost v K. a denně do Ch. dojíždí, dán není. Nelze proto shledati rozporu ani s výnosem zem. fin. řed. z 22. února 1921, ani nezákonnost v tom, že st-li bylo uloženo vrácení diet, jež mu byly vyplaceny přes to, že předpoklad vedení dvojí domácnosti u něho dán nebyl, tím méně pak v zastavení dalšího vyplácení jich.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 3335.

Pozemková reforma: Obec nemá právního nároku na přiděl zabraného majetku ani podle §§ 1 a 15 zák. č. 81/1920 ani podle § 16 zák. č. 236/1922.

(Nález ze dne 8. března 1924 č. 12.551/23.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3322 adm.

V ě c: Městská obec B. proti státnímu pozemkovému úřadu o přidělení zabraného majetku nemovitého.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná. Útraty se nepřisuzují.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyhověl stpů částečně rozkladu stěžující si obce a zrušil přiděl oněch pozemků, které jsou pojaty do regulačního plánu města B., do vlastnictví nabyvatele zbytkového statku B. a přidělil tyto pozemky ale ustanovení zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. nabyvateli zbytkového statku pouze do pachtu na dobu 3 let.

Naproti tomu zamítl stpů stížnost města B. proti přidělu komplexu administrativních budov čp. — se zahradou č. kat. — v B.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost vychází z právního názoru, že obci přísluší nárok na přiděl celého zbytkového statku do vlastnictví, tím spíše pak nárok na přiděl pozemků zakreslených v polohopisném plánu města jako pozemky sta-

vební, jakož i na přiděl administračních budov s přilehlou zahradou pro opatrovnu a nemocnici. Právní základ pro tyto své nároky shledává obec v §§ 1 a 15 zák. č. 81/1920 (zák. přidělového) a pokud jde o nárok posléz uvedený, v § 16 zák. z 13. července 1922 č. 236 Sb.

Názor ten neshledal nss odůvodněným.

Již v nář. Boh. 3322 adm. vysloven právní názor, že nikomu nepřisluší právní nárok na to, aby se mu přidělem dostalo podílu na zabraném majetku pozemkovém vůbec, tím méně, aby se mu přidělu dostalo v určitý čas, v určitém pořadí (§ 17) a právě těch pozemků, které si určit. Na názoru tom trvá nss i v tomto případě.

Nemá-li obec právního nároku, nemůže důvodně tvrditi, že jí nař. rozhodnutím bylo v jejích právech ublíženo, a nedostává se jí tudíž předpokladu § 2 zák. o ss, za které stížnost k tomuto soudu jest dovoleno podati.

K vývodům stížnosti jest jenom ještě dodati toto:

Nárok obce na přiděl pozemků, které jsou v polohopisném plánu obce zakresleny jako pozemky stavební, nelze čerpati ani z § 15 přiděl. zák. V bodě 3. tohoto § se ustanovuje, že do pachtu nebo nájmu má býti zpravidla dána půda v blízkosti měst a průmyslových míst, které pravděpodobně bude brzy potřebí k účelům stavebním.

Nesmí pak býti přidělena do vlastnictví k jiným účelům než stavebním ona půda, která polohopisným plánem obecním jest určena k účelům stavebním.

Ani v tomto § 15 nevyhražuje se nikomu, tudíž ani obci právní nárok na přiděl půdy k stavebním účelům určené nebo potřebné, nýbrž zakazuje se pouze přiděl takové půdy do vlastnictví k účelům jiným, nežli stavebním, připouští se však za určitých okolností dáti takovou půdu do pachtu nebo nájmu.

Tomuto předpisu nař. rozhodnutí vyhovělo, davši pozemky zakreslené v polohopisném plánu města jako pozemky stavební pouze do nájmu na 3 léta.

Dovojuje-li pak stížnost právní nárok na přiděl určitých budov s přilehlou zahradou pro zřízení opatrovny, nemocnice a ošetřovny rodiček z předpisu § 16 zák. z 13. července 1922 č. 236 Sb., stačí poukázati k tomu, že tento předpis ukládá sice obci ve veřejném zájmu policejně zdravotním povinnost, aby zřídila a věcně vypravila místnosti pro tyto účely potřebné, neposkytuje jí však právo, aby požadovala přiděl zabraného majetku pozemkového, jehož snad potřebuje, aby mohla této povinnosti dostáti.

Nelze proto shledati nezákonnost v tom, že nař. rozhodnutí jednak žádanou půdu obci nepřidělilo, ani v tom, že stavební pozemky dalo nabyvateli zbytkového statku do nájmu, pročež nezbylo nežli stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Výrok o útratách zakládá se v § 41 zák. o nss.

Č. 3336.

Administrativní řízení. — Právo horní: I. Strana nemá absolutního nároku na to, aby každému jejím návrhu průvodnímu bylo vyhověno. — II. Zamítnutí návrhu na provedení důkazu znaleckého